

denne ledende Hovedgrundsætning i engelsk Skattepolitik. Man henviser endvidere fra flere Sider til det fortræffelige engelske Princip, Indkomstkildebeskatningen, fremfor det Princip, der er fulgt i Tyskland, Danmark og forskellige andre Lande. Jeg tror nu ikke, at man tilstrækkelig har fulgt de senere Tidens Udvikling i England. Jeg tror ikke, at man i tilstrækkelig Grad forstaar, i hvilken Grad dette Indkomstkildebeskatningsprincip i England efterhaanden virkelig er blevet til mere Form end Indhold. For den største Del af den engelske Indkomstskats Vedkommende, Afdeling D, har man ikke fulgt Indkomstkildebeskatningen, men beskattet Indkomsten i alt væsentligt efter de samme Principper, som ere gældende i de fleste tyske Stater, i Danmark og i de fleste kontinentale Stater. Dertil er kommet i de senere Aar en Udvikling af de engelske Principper paa Indkomstskattelovgivningens Omraade, som mere og mere forvandler Indkomstkildebeskatningen til en almindelig Indkomstbeskatning. Den stærkere og stærkere Rolle, som det skattefrie Minimum, Eksistensminimum, er kommet til at spille, Børnefradragene, som i de sidste Aar ere indførte i den engelske Skattelovgivning, den Forskel, der er indført i Beskatning af Indtægter, indvundne ved personligt Arbejde, og rene Kapitalindtægter, og endelig allermost den sidste af Lloyd Georges indførte Super Tax, den særlige Beskatning af Indtægter paa over 5,000 £ — alt dette har man villet søge at indføre, de to Principper, som have været herskende for Udviklingen i det øvrige Europa allerede i flere Aar paa dette Omraade, nemlig dette, at skelne mellem Indkomsternes Oprindelse, om det er Kapitalindtægt eller Indtægt af personligt Arbejde, og at gennemføre Progressionsprincippet, det Princip, at den større Indtægt skal svare ogsaa forholdsvis mere end den mindre. Efterhaanden som man ogsaa i England gennem først Harcourts, Asquiths og senere Lloyd Georges Reformer er kommen ind paa det Grundlag, har man Skridt for Skridt opløst Indkomstkildebeskatningens Princip, saa at den nu i England er langt mere en Form end en Realitet.

Man har saavel fra visse Sider indenfor Højre som fra radikal Side, og jeg tror ogsaa fra socialdemokratisk Side, været inde paa at ville følge det engelske Mønster paa et ret afgørende Punkt, nemlig dette, at lade Indkomst- og Formueskatten være en Supplementsskat, altsaa ikke en fast Skat, men en bevæge-

lig Skat, der fastsættes hvert Aar paa Finansloven under Hensyn til vedkommende Finansaars Behov. Der er noget meget tiltalende i den Tanke. Jeg har ogsaa følt mig personlig tiltrukket af den. Men den nøje Overvejelse, jeg har underkastet Spørgsmaalet, har unægtelig ført mig mere og mere bort derfra. For det første er det en Form, der egner sig langt mindre for Lande med Tokammer-system end for Lande, der i alt Fald finansielt maa siges at have Etkammer-system. Faktisk er det saaledes, at gennem en lang Aarrække har i England Underhuset været det enebestemmende i Skattebevillingsspørgsmaal og Budgetspørgsmaal, og ved den sidste Kamp, der er ført i England, er dette Resultat definitivt slaaet fast. Der kan det selvfølgelig bedre gaa end i Lande med Tokammer-system, hvor Spørgsmaalet om Skatteprocentens Fastsættelse vilde volde alvorlige konstitutionelle Konflikter mellem de to Ting. Hvis f. Eks. et Spørgsmaal, om der skulde udgives Millioner mere eller mindre til sociale Formaal, øjeblikkelig fortættede sig til et Spørgsmaal, der vilde blive at afgøre paa selve Finansloven, om Indkomst- og Formueskatten skulde opkræves med den eller den Procent, tør jeg love, at de Konflikter paa Finansloven, som vi i de senere Aar heldigt have været fri for, vilde leve op igen i en skarpere og betydelig mere ondartet Form end nogen Sinde. (P. Munch: Saa faa vi en Forfatningsforandring). Hvad vi skulde gøre under en Forfatningsforandring? Saa maa vi se, hvorledes den Forfatningsforandring bliver, men vi maa for Øjeblikket indrette os efter den Forfatning, vi have.

Dernæst vil jeg spørge de ærede Talerne fra socialdemokratisk og radikal Side, om de ogsaa rigtigt have tænkt over, hvad der ligger i at acceptere det saa overordentlig smukke Princip. Der ligger det deri, at man gør Forbrugsbeskatningen til det faste Element af den hele Beskatning og Indkomst- og Formueskatten bevægelig. Altsaa, naar der spares — og denne Fremgangsmaade skulde jo særlig tjene til at fremme Sparsommeligheden —, vil det have til Virkning, at Indkomst- og Formueskatten bliver betydelig formindsket, saaledes som vi saa det i England under de finansielt saa heldige Aar i den første Halvdelen af Halvtjerdserne, hvor Indkomstskatten endog sank til 2 d paa et Pund, det vil sige $\frac{5}{6}$ pCt. af Indtægten. I saadanne Aar blev altsaa